

Zo lang de autoriteiten het goed vinden, blijft Bob Bobeldijk vliegen.

Veteraan **Bob Bobeldijk** wil van geen ophouden weten

Vliegen is van alle leeftijden. Maar helaas is het, gezien de hoge kosten, meer en meer een hobby voor wat oudere heren geworden. Pas na het veertigste levensjaar heeft menigeen pas de dagelijkse besognes rond werk en gezin zo ver achter zich gelaten, dat deze fascinerende maar veeleisende bezigheid kan worden opgepakt. Maar als de dokter het goed vindt, kun je vervolgens tot op zeer hoge leeftijd doorvliegen, zoals de Amstelvener Bob Bobeldijk bewijst.

Tachtig werd hij onlangs, en ondanks deze hoge leeftijd huurt hij bij Bert Huizenga's 'Wings' nog regelmatig een Fuji om een rondje boven Nederland te draaien, of op zonnige dagen met zijn echtgenote een uitstapje te maken naar Texel. Deze keer vloog Piloot en Vliegtuig mee...

In de kantine van Bert Huizenga toont Bob Bobeldijk zijn door de jaren nogal gehavende logboek. Na de wereldoorlog was er grote behoefte aan Nederlandse vliegers, om de luchtmacht in opbouw te gaan bemannen. Dat was natuurlijk met het oog op de Koude Oorlog die vrijwel dagelijks warmer werd.

De eerste uren Tiger Moth vermeldt Bob's boek in 1950. Met een prachtig handschrift (dat in deze tijd van tekstverwerkers vrijwel niemand nog zal kunnen produceren) staat geschreven: 'het vertrouwd maken met de bedieningsorganen in den stuurhut'. Op de Tiger Moth maakte Bob de eerste twintig uur vol.

Daarna wordt de vervoltraining gedaan in de Harvard. Nachtelijke uren staan zelfs opgetekend. Elke vlucht brengt z'n eigen herinneringen. Tot die vreselijke dag in 1951. Een Engelse Nato-examinator flt Long meldt zich om de vorderingen van de jonge vliegers te beoordelen. Een paar uur later is het voorbij. "Afgewezen wegens overconfidence", luidt het keiharde oordeel.

Verbazing

Bobeldijks verbazing is na ruim vijftig jaar nog steeds volkomen oprecht: "Een donderslag bij heldere hemel. Ineens zat ik er naast. Een enorme klap. Heel merkwaardig, want tot op dat moment was ik volgens mijn instructeurs eerder wat aan de voorzichtige kant!"

"De luchtmacht had in die tijd een vrij wilkeurig beleid", voegt de inmiddels aangeschoven Huizenga toe. "Een houding die de leiding niet aanstond, of iets te weinig officiers-uitstraling: je kon om de gekste redenen worden afgewezen. Dat bleef eigenlijk tot in de jaren zeventig zo, toen een en ander wat wetenschappelijker werd aangepakt."

"Ach, weet u", zegt Bobeldijk weer, wijzend op een foto van zijn opleidingsgroep bij de luchtmacht. "Zes van mijn klasgenoten zijn omgekomen in een Gloster Meteor. Je liep van de ene begrafenis naar de andere. Misschien is een vreselijk lot mij wel bespaard gebleven."

Toch lijkt het hem nog steeds te spijten. En terecht, want zoals hij naast me naar de Fuji op het platform beent is hij een en al piloot, deze Bob Bobeldijk. Groene overall, grijs leren jack, zwarte cap, kaart onder de arm. Een militaire uitstraling. Hij doet de walkaround stipt en nauwkeurig, de cockpit-checks hardop, zoals het hem destijds bij de luchtmacht is geleerd. Ook de RT, strak en zakelijk, verraadt zijn militaire achtergrond. Een zeer beheerste take-off, en airborne zijn we. Bobeldijk is in zijn element, dat verraadt zijn uitstraling en de brede zelfverzekerde glimlach op de kaken.

Luchtvaart

We levelen af even ten oosten van Lelystad, om met een grote noordelijke boog om de stad heen richting Noord-Holland te koersen. De after take-off checks zijn gedaan. Met de ogen aandachtig en onophoudelijk de horizon scannend heeft Bobeldijk toch tijd om weer wat achtergrondinfo te geven.

"Ik ben altijd wel in de luchtvaart werkzaam gebleven. Planning en organisatie, dat is me op het lijf geschreven. Die wereld blijft me fascineren. Voor verschillende organisaties gewerkt, de hele wereld gezien. Maar toch bleef er iets knagen. Zelf achter de knuppel zitten. Zelf zo'n fascinerend apparaat beheersen. Daarvan had ik geproefd en dat bleef me trekken. Na verloop van tijd ben ik weer gaan vlie-

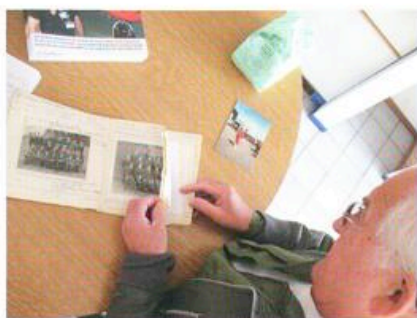
Bobeldijk (links) met een collega bij de Harvard op Leeuwarden.

gen, toen ik het me qua tijd en financiën kon permitteren."

Halvenwege Marken geeft Bobeldijk me de controls, maar blijft mijn verrichtingen nauwkeurig volgen, wijst me na een 360-graden bocht op een afwijking in de hoogte. Zelfs deze vlucht, bij absoluut kastelenweer en met meer dan genoeg zicht, wordt zorgvuldig volgens de procedures uitgevoerd. De VFR-kaart blijft onder handbereik, al moet het landschap beneden hem zeer, zeer bekend zijn.

Fuji

Vanwaar dit toestel? "De Fuji blijft het vliegtuig waar ik graag op vlieg. Net wat meer vliegtuig dan de Cessna en de Piper Archer. Robuust en erg direct op de controls. En al is het een

In de kantine van Bert Huizenga toont Bob Bobeldijk zijn door de jaren nogal gehavende logboek.

Het brevet met enige moeite opgespeld door generaal Giebel.

neuswielkist, hij doet me qua gevoel denken aan de Harvard, waar ik flink wat uren op heb. Ook full-aerobatic, al maak ik daar geen gebruik van."

Wat voor vluchten maakt hij dan vooral? "Rondvluchten, met vrienden en bekenden. Mijn vrouw vindt het prachtig, en is net zo enthousiast als ik. Ze ziet het toestel als een heerlijke mogelijkheid om zomaar tussendoor eens een dagje Texel te kunnen doen."

Hoe lang kan dit nog door gaan? Is er eigenlijk een maximum leeftijd? "De keuring is het enige criterium, al wil men in mijn geval altijd wel even het oordeel van een cardioloog horen. Maar die vindt het nog elke keer prima. En zo lang de autoriteiten het goed vinden, blijf ik vliegen". Terecht, lijkt me. Doorgaan Bob, we blijven je volgen... ✈

'Afgewezen wegens overconfidence', luidt het keiharde oordeel.